

’Αραβίας καὶ νὰ διέλθῃ διὰ πολλῶν χωρῶν. ’Εφερε δὲ μεῖ’ ἑαυτῆς καὶ πολλὰ δῶρα, συνιστάμενα εἰς πολυτίμους λίθους, ἀρώματα καὶ χρυσὸν πολὺν σφόδρα, καὶ ἄλλα προϊόντα τῆς πατρίδος της.

’Η Ἀγία Γραφὴ λέγει, δτὶ ἔκαμε πολλὰς καὶ δυσκόλους ἐρωτήσεις εἰς τὸν Σολομῶντα, καὶ δτὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη εἰς δλας, καὶ ἔλυσε πάντα τὰ ζητήματα ὅσα ἔκεινη τῷ ἐπρότεινεν.

’Η παράδοσις μεταξὺ τῶν Ἀράβων ἀναφέρει διαφόρους τρόπους, καθ’ οὓς ἐδοκίμασε τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος ἡ βασιλισσα τῆς Σεβᾶ· οὕτω λ. χ. ἐνέδυσε παιδία καὶ κοράσια ὄμοιώς καὶ τῷ ἐπρότεινε νὰ εἴπῃ ποια ἡσαν ἀγόρια καὶ ποια κοράσια. Τικεῖνος δὲ διέταξε νὰ φέρωσι νυπτῆρα, καὶ προσέταξεν δλα νὰ νιφθῶσιν· ἐπειδὴ δε αἱ γυναικεῖς ἐν τῇ Ἀνατολῇ νιπτούνται διαφόρως τῶν ἀνδρῶν, διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἀνεκάλυψε τὰ κοράσια.

’Αλλοτε παρουσιάσασα εἰς αὐτὸν δύο ἀνθοδέσμας, τὸν παρεκάλεσε νὰ εἴπῃ ποια τούτων ἡτο ἡ ἐκ φυσικῶν καὶ ποια ἡ ἐκ τεχνητῶν ἀνθέων, χωρὶς νὰ δοσφραγιθῇ αὐτάς. Ἐκεῖνος δὲ διατάξεις νὰ φερθῶσι μελισσαὶ ἀνεκάλυψε δι’ αὐτῶν τὴν ἐκ φυσικῶν ἀνθέων συνισταμένην, διότι ἐπ’ αὐτῆς ἐκάθισαν αἱ μέλισσαι καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῆς ἄλλης!

Οἱ Ἀράβες λέγουσι προσέτι, δτὶ ὁ βασιλεὺς ἐνυφεύθη αὐτήν καὶ δτὶ αὐτὴ ἐθεμελίωσε τὴν πόλιν Ταδμὸρ ἐν τῇ Ἐρήμῳ, καὶ ἔκει ἐνεταφιάσθη, καὶ δτὶ μετὰ πολλὰς ἐκατονταστηρίδας, βασιλεύοντος τοῦ Ἀράβος Καλίφου Βαλίδ, ὁ τάφος αὐτῆς ἀνεκαλύφθη φέρων ἐπιγραφὴν, λέγουσαν, δτὶ ἡτο ὁ τάφος τῆς βασιλίσσης τῆς Σεβᾶ, καὶ δτὶ ὁ Καλίφης, ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν ἐκ νέου διατάραξιν τῶν λειψάνων της, ἐκάλυψε τὸν τάφον τόσον καλῶς, ὅτε οδέσποτε κλέον ἀνεκαλύφθη.

’Η ιστορία τῆς βασιλίσσης ταύτης μᾶς παρέχει ώραῖον καὶ διδακτικώτατον μάθημα. Ἔαν ἐκείνη, ἵνα ἀκούσῃ ἀνθρωπίνην σοφίαν, ἀνέλαβε τοσοῦτον κοπιασικὸν καὶ κινδυνῶδες ταξειδίον, ἥμεις πολὺ περισσότερον διεβίομεν νὰ προστρέγωμεν παντοῦ, δπου διδάσκεται ἡ οδράνιος σοφία, ἵνα μάθωμεν αὐτὴν, καὶ ἐὰν δὲ τὸ κάμμαμεν, ἡ βασιλίσσα ἐκείνη θὰ σηκωθῇ καθ’ ἥμην εἰς τὴν Κρήτην καὶ θὰ μᾶς κατακρίνῃ, δτὶ αὐτὴ ἐζήτησε ν’ ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος, καὶ δμως εἰς τὸ Εύαγγελιον εἶναι πολὺ περισσότερα καὶ ὑψηλοτέρα σοφία τῆς τοῦ Σολομῶντος.

Η ΧΡΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΙΜΑΛΦΩΝ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ.

Πολλοὶ ἐκ τῶν μικρῶν μου ἀναγνωστῶν θὰ εἰδούν τὰς μητέρας των, ἡ τὰς ἀδελφάς των, ἡ ἄλλας συγγε-

νεῖς καὶ φίλας τῶν οἰκογενειῶν των, νὰ φορῶσι βραχιόλια, ἐνώπια (σκωλαρίκια), περιδέραια, ώρολόγια χρυσᾶ, ἡ ἀδαμάντινα δακτύλια καὶ ἄλλα κοσμήματα.

”Ολα αὐτὰ τὰ πράγματα μὲ μίαν λέξιν ὀνομάζονται τιμαλφῆ ἢ πολύτιμα. Τὴν ἐζήγησιν ταῦτην κάμνω διὰ τὸν παιδικὸν ἑκείνους, οἱ ὄποιοι δὲν εἰδον τοιαῦτα πράγματα, ἡ καὶ ἀν εἰδον δὲν γνωρίζουσι πῶς δνομάζονται. Περὶ τῶν τιμαλφῶν τούτων πραγμάτων θὰ σᾶς εἴπω μίαν συνομιλίαν, ἡ ὃποιά ἔγεινε μεταξὺ ἑνὸς Μανδαρίνου καὶ ἑνὸς ἀστείου γέροντος.

”Ο Μανδαρίνος (δηλαδὴ ἄρχων Κινέζος) ἡγάπα πολὺ νὰ στολίζηται μὲ ἀδάμαντας καὶ πολυτίμους λίθους καὶ μὲ ἄλλα διάφορα κοσμήματα, καὶ νὰ περιφέρηται εἰς τὰς ὄδος ὑπεργρανεύμενος δι’ αὐτά. ”Ο γέρων θέλων νὰ τὸν ἐμπαίξῃ διὰ τὴν ματαιότητά του, τὸν παρηκολούθησε μίαν τῶν ἡμερῶν καθ’ ὅδον, καὶ κύπτων κατὰ γῆς ἐνχαρίστει αὐτὸν διὰ τὰ τιμαλφῆ του πράγματα. ”Ο Μανδαρίνος δμως ἀπορῶν διὰ τὴν τοιαύτην ὑπόκλισιν στραφεῖς πρὸς τὸν γέροντα εἶπε, «δὲν σὲ ἔννοιω, φίλε, διατί μ’ εὐχαριστεῖς· ἐγὼ ποτὲ δὲν σου ἔχαρισα κανέναν ἀδαμαντικόν.» » “Οχι, θέβαια, ἀπεκρίθη ὁ γέρων, ἀλλ’ ἔχεις τὴν καλωσόνην νὰ μὲ ἀφίνης νὰ τὸ βλέπω, καὶ τοῦτο μὲ εὐχαριστεῖς, διότι τὴν ίδιαν χρῆσιν κάμνεις καὶ σὺ, ἡ ὄποιος τὰ φορεῖς· ὅστε δὲν ὑπάρχει καμμία διαφορὰ μεταξὺ ἡμῶν, εἰμὴ διτὶ σὺ ἔχεις περιπλέον τὴν φροντίδα νὰ τὰ φυλάττῃς, πρᾶγμα τὸ ὄποιον δὲν μοῦ ἀρέσκει διόλου.» Σ. M.

Η ΣΠΟΥΔΑΙΟΤΗΣ ΤΗΣ ΤΙΜ.ΟΤΗΤΟΣ.

Διὰ νὰ σᾶς δείξω πόσον ἀναγκαία καὶ πόσον ὀφέλιμος εἶναι ἡ τιμότης εἰς τὸν ἀνθρωπόν, θὰ σᾶς διηγηθῶ περὶ ἑνὸς ἐμπόρου κατὶ τι, τὸ ὄποιον ἀνέγνωσα εἰς τὰς ἐφημερίδας πρό τινων ἐτῶν. Εἰς μίαν ἀξιόλογον τῆς Ὀλλανδίας πόλιν, ἡ ὄποια ὀνομάζεται ‘Ροτερδάμη, ὑπῆρχεν ἐμπόρος τις πωλῶν κλωστάς· παρετηρήθη δὲ, δτὶ ποτὲ δὲν ἐδώκεν οὔτε ἔνα πῆχυν κλωστῆς κακῆς ποιότητος, οὔτε ἐλασθέ κέρδος περισσότερον τοῦ μετρίου. Τόσην δὲ ὑπόληγψιν ἀπέκτησεν εἰς τὸν τόπον, ὅστε οἱ πελάται του καὶ μικρὰ παιδιά καὶ τυφλοὶς ἔστελλαν εἰς τὸ κατάστημά του διὰ νὰ ἀγοράσωσι δ, τι ἔχρειαζοντο. Ουτώ λοιπὸν ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς διὰ τῆς φιλοπονίας, τῆς ἀκριβείας καὶ τιμότητός του ἀπέκτησε πεντήκοντα χιλιάδας ταλλήρων, ἐνῷ τὸ ἐμπόριόν του ἡσαν μόνον κλωστάι.

Σ. ΗΠΑΤΩΝ.

1. Βίος αὐτοῦ.

”Ο Πλάτων λέγεται, δτὶ ἡτο υἱὸς τοῦ ἐξ Αἰγίνης’ Α-

ρίστωνος καὶ τῆς Ηηρικτίους ἡ Ποτόνης¹ ἔγεννήθη δὲ τούτους. Επιστρέψας ἐκ τῶν ταξιδίων του εἰς Ἀθήνας οὐ πράχησε νὰ διδάσκῃ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ· ἐδίδασκε δὲ τοὺς προσερχομένους ὀμισθὶ κατὰ τὸν διαιλεκτικὸν τρόπον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτες καὶ ἄλλων· μετ' ὅλην δὲ συνηθροίσθησαν περὶ αὐτὸν νεοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀλλαχόθεν, ὡς λ. χ. ὁ Ἀριστοτέλης, Ξενοκράτης ὁ Χαλκιδόνειος, Ἡρακλεῖδης ὁ Ποντικός, Ἡσιαῖος ὁ ἐκ Περίνου, Φιλίππος ὁ Ὁπούντιος κλπ., — ἔτι δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Γαρβρίας, Ἰφικράτης, Τιμόθιος, Φωκίων, Ὅμερης, Λυκούργος, Ἐπιποκράτης καὶ ἄλλοι.

Ἐκαυχᾶτο δὲ διὰ κατῆγετο πατρόθεν μὲν ἐκ τοῦ Κόδρου μητρόθεν δὲ ἐκ τοῦ Σόλωνος, ὃστε ξιτὸν ἐκ μιᾶς τῶν ἐπιφανῶν οἰκογενειῶν τῶν Ἀθηνῶν. Καὶ κατ' ἀρχὰς μὲν ὀνομάσθη Ἀριστοκλῆς κατὰ τὸν Πάπτον του, μετέπειτα δὲ ἔνεκα τῆς εὐφραδείας του, ἢ κατ' ἄλλους τοῦ εὐρέος στήθους του, ἔλαβε τὸ ὄνομα Πλάτων.

Ο Πλάτων ἐδιδάχθη τὴν γραμματικὴν, μυστικὴν καὶ γυμναστικὴν ὑπὸ τῶν τὰ μάλιστα διακεκριμένων διδασκάλων τοῦ καιροῦ του, καὶ ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας συνφειώθη διὰ μέσου Κρατόλου τινὸς μὲ τὰς δοξασίας τοῦ Ἡρακλείτου, διὰ μέσου δὲ ἄλλων διδασκάλων καὶ συγγραμμάτων μὲ τὰς τῶν Ἐλεατῶν καὶ τοῦ Ἀναξαγόρου, κατὰ δὲ τὸ 20όν ἔτος τῆς ἡλικίας του ἐγένετο μαθητής τοῦ Σωκράτους, τοῦ διοίου τὴν φιλοσοφίαν ἐνεκολπώθη καὶ ἐξέζηκε.

Πρὸς αὐξησιν τῶν γνώσεων αὐτοῦ μετέβη εἰς τὴν Κυρήνην, τὴν Σικελίαν, τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Αἴγυπτον, συνοδευόμενος ὑπὸ τίνος Εὐδόξου καλούμενου. Κατόπιν μετέβη εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ συνανεστράφη μὲ τοὺς Ἐβραίους, Βαβυλωνίους καὶ Ἀσσυρίους, καὶ μὲ τοὺς μάγους τῆς Περσίας, συνανεστράφη δὲ καὶ μὲ τὸν διασημον Πιθαγόρειον Ἀρχύταν καὶ ἄλλους τῆς αὐτῆς φιλοσοφικῆς σχολῆς.

Κατὰ τὴν ἐν Σικελίᾳ διαμονήν του ἐγνωρίσθη διὰ μέσου τοῦ Δίωνος μὲ τὸν πρεσβύτερον Διονύσιον, ἀλλὰ ταχέως ἐγκατέλειψε τὴν συναναστροφὴν τοῦ τυράννου

τούτου. Επιστρέψας ἐκ τῶν ταξιδίων του εἰς Ἀθήνας οὐ πράχησε νὰ διδάσκῃ ἐν τῇ Ἀκαδημίᾳ· ἐδίδασκε δὲ τοὺς προσερχομένους ὀμισθὶ κατὰ τὸν διαιλεκτικὸν τρόπον τοῦ διδασκάλου του Σωκράτες καὶ ἄλλων· μετ' ὅλην δὲ συνηθροίσθησαν περὶ αὐτὸν νεοὶ ἐκ διαφόρων μερῶν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἀλλαχόθεν, ὡς λ. χ. ὁ Ἀριστοτέλης, Ξενοκράτης ὁ Χαλκιδόνειος, Ἡρακλεῖδης ὁ Ποντικός, Ἡσιαῖος ὁ ἐκ Περίνου, Φιλίππος ὁ Ὁπούντιος κλπ., — ἔτι δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι Γαρβρίας, Ἰφικράτης, Τιμόθιος, Φωκίων, Ὅμερης, Λυκούργος, Ἐπιποκράτης καὶ ἄλλοι.

Ο Πλάτων βλέπων ἀκατόρθωτον τὸ εἶδος τῆς Πολιτείας, τὸ ὅποιον αὐτὸς ἐπέθυμει νὰ ἴδῃ ἐν τῇ πατρίδι του καὶ ὑπὲρ τοῦ ὅποιου συνηγόρει, ἀπεμακρύνθη ἐντελῶς διὰ τὰ πολιτικὰ καὶ ἰδιώτευς, διδάσκων καὶ συγγράψων τὰ ὀθίστα αὐτοῦ συγγράμματα, ἡρνήθη δὲ νὰ συμμορφωθῇ καὶ μὲ τὴν παράκλησιν τῶν Ἀρακάδων καὶ Θηραίων, οἵτινες νεωστὶ εἶχον οἰκοδομήσει τὴν Κυρήνην καὶ Μεγάπολιν, τοῦ νὰ μεταβῇ ἐκεῖ καὶ τοῖς δώσῃ σύνταγμα καὶ νόμους.

Λέγεται δὲ διὰ κατῆγετο πατρόθεν τὸ 81ον ἔτος τῆς ἡλικίας του, ἐνῷ ἐγραφε. Κατὰ τὸν Ἐρμιπον ἀπέθανεν ἐν γαμηλίῳ τινὶ συμποσίῳ. Κατὰ τὴν διαθήκην του δὲ κηπός του ἐμενεν ἱδιοκτησία τῆς σχολῆς, καὶ μετ' ὅλην λίαν αὐξηθεὶς περιήλθεν εἰς τὴν κατοχὴν τῶν Νεοπλατωνικῶν, οἵτινες ἔωρταζον τὴν ἡμέραν τῶν γενεθλίων αὐτοῦ τε καὶ τοῦ Σωκράτους.

Οι Ἀθηναῖοι καὶ ἄλλοι ἐτίμησαν τὴν μνήμην του διὰ μνημείων ὅπως διμοιρίας πάντες οἱ ἀγαθοὶ ἀνθρωποι, οἵτια καὶ ὁ Πλάτων εἶχε καὶ τοὺς ἔχθρούς του, οἵτινες τὸν κατηγόρησαν ὡς ἀσελγῆ, φιλάργυρον, συκοφάντην, μάταιον, φιλόδοξον καὶ φθονερόν! "Ἄλλοι τὸν κατηγόρησαν ὡς ὑποκλέψαντα τὴν μορφὴν καὶ οὖσίαν τῆς διδασκαλίας του διὰ ἀρχαιοτέρους φιλοσόφους, ὡς λ. χ. τὸν Ἀριστοπότον, Ἀντισθένην, Πρωταγόραν, Ἐπίχαρημον, Φιλόλαον καὶ ἄλλους.

(Ἐκ τοῦ Ἀστέρος τῆς Ἀγατολῆς.)

Πῶς νὰ μετράξ τὸ ὄψος δένδρων, οἰκεῖων καταλ. διὰ τῆς σκιάς των.

Λάβε ἔύλον ὥρισμένου μήκους, ὡς λ. χ. ἐνὸς πήχεως, στῆσον αὐτὸν εἰς τὸν ἥλιον καὶ μέτρησον τὴν ὅποιαν ῥίπτει σκιὰν, διὰ τοῦ μέτρου δὲ τούτου μέτρησον τὴν σκιὰν τοῦ δένδρου, τῆς οἰκίας, ἢ ἄλλα τινὰς πράγματος, τοῦ ὅποιου τὸ ὄψος θέλεις νὰ μάθῃς, δὲ ἀριθμὸς, τὸν ὅποιον θὰ εὑρηγής, θὰ σὲ δεικνύῃ τὸ ὄψος τοῦ πράγματος.